

Deci că spectatorii sînt dornici să vadă aceste piese. Parafrazîndu-l pe Caragiale, să zicem :

— Secret, secret — dar să-l ştim şi noi !

Mihai CRIŞAN

Prezența recuzitei

Ştiut este că un spectacol de teatru se face nu numai cu actori şi cu decorații, ci şi cu o sumedenie de obiecte şi ustensile mai mult sau mai puțin mărunte — deseori, dar nu totdeauna, apte să întelegască tabloul de viață descris de dramaturg — cunoscute sub denumirea generală de *recuzită*. Dacă piesa vorbește despre pescari, scena se va umple de năvoade, cîrlige, harpoane, undițe, mulinete etc. etc. — ceea ce se cheamă recuzită ; dacă ne aflăm în cabinetul unui om de știință, mesele vor fi pline de cărți, globuri pămîntești, echere, rigle de calcul, teancuri de manuscrise, călimări și cine vrea, să mai adauge (depinde de ramura științifică) : tot recuzită înseamnă că e. Jocul se poate prelungi la nesfîrșit, după formula „mediul și recuzita lui”. (Se vede clar cîte renghiuri naturaliste poate juca această binecuvîntată recuzită celor ce o cultivă excesiv !)

Ca orice resort al unei instituții, recuzita are și un responsabil : recuziterul șef ; și ca orice responsabil de resort, șeful recuziter trebuie să fie un bun gospodar. Dar cum să gospodărești o magazie cu atîtea obiecte, dacă nu printr-o strictă evidență. Natural, și în cazul acesta, evidența înseamnă inventar, rubricaturi, cifre, date, numere de inventar. După toate regulile contabilicești, aceste numere de inventar

trebuie să figureze cel puțin în două locuri : o dată în registru și apoi... pe fiecare obiect în parte, sub formă de etichete, plăcuțe sau pur și simplu inscripții cu vopsea albă sau cu cerneală. Perfect : bunurile instituției să fie conservate și numerotate cu sfințenie !

Numai că, încălzite la sinul generos al șefului recuziter și al administrației, etichetele, plăcuțele, inscripțiile încep să prindă glas și curaj și să emită pretenția de a colabora neapărat și pe plan artist.c. Și-atunci, spectatorul din sala Comedia, de pildă, va putea observa cu entuziasm că amfora din care sughe soldatul fanfaron al lui Plaut („Matinee clasice”) nu e un recipient oarecare, ci vasul T.N.B. 3257, ceea ce desigur reprezintă o serioasă contribuție la interpretarea modernă a clasicii antici. Tot la „Matineele clasice”, jupinul Pathelin nu se învelește cu o pătură oarecare din trusoul familial ci cu pătura T.N.B. 769, în timp ce eroii lui Baranga sau ai cui vreți, încălță pantofi cu numere variînd între 157 și 975 (tot marca T.N.B., adică Teatrul Național București). Exemplele se pot multiplica ușor, cu un pic de imaginație : personajele stau la masa 36, minuiesc spada 102, aprind candelabru 13 ș.a.m.d.

Azi miine, conform acestui procedeu, vor putea fi numerotați și actorii. Asta ar simplifica grozav munca regizorului de culise : intră 2, iese 7, se pregătesc 6 și 10 ! Cu o condiție însă : numerele să fie văzute și de public. Astfel, prezența scenică a actorului se va putea, în sfîrșit, alinia prezenței scenice a recuzitei. Deși aceasta din urmă e cit se poate de... recuzabilă !

Fl. P.